

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/67/2018
Identifikačné číslo spisu: 1410202540
Dátum vydania rozhodnutia: 30.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1410202540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Správcovské bratislavské družstvo, so sídlom Drobného 27, 841 01 Bratislava, IČO: 35 803 843, zastúpeného Advokátskou kanceláriou: JUDr. Barbara Holíková, s. r. o., so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, IČO: 36 863 971, v mene ktorej koná JUDr. Barbara Holíková, konateľka a advokátka, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, so sídlom Polianky 9, Bratislava, IČO: 00 169 731, zastúpenému JUDr. Jozefom Drvárom, advokátom, P. O. BOX 149, so sídlom Belinského 16, 851 01 Bratislava, o zaplatenie 12.616,69 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV, pod sp. zn. 12Cb/165/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu Bratislave zo dňa 12. apríla 2018, č. k. 1Cob/211/2016-443, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 5. mája 2016, č. k. 12Cb/165/2010-383, rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 12.030,43 Eur s úrokom z omeškania 15,50 % p.a. od 01.01.2002 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Žalobca sa žalobou podanou na súd domáhal, aby súd určil povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 12.616,69 Eur s príslušenstvom z titulu Zmluvy o výkone správy č. 137/2001 v znení jej dodatku č. 1 (ďalej len „Zmluva o výkone správy“). Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Uznanie dlhu zo dňa 08.10.2001 (ďalej len „Uznanie dlhu“) súd prvej inštancie posúdil ako platný právny úkon obsahujúci všetky zákonom požadované náležitosti (ust. § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka). Z Uznaní dlhu vyplývala existencia výšky dlhu ku dňu 08.10.2001. K Uznaní dlhu došlo z dôvodu vzájomného vysporiadania finančných

prostriedkov určených na financovanie údržby a opráv domu označovaných aj ako rezerva na rekonštrukciu, opravu a údržbu bytového fondu, ktoré žalovaný dlhoval vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 12.030,43 Eur ku dňu 31.10.2001. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v priebehu konania žalovaný spochybňoval existenciu tohto dlhu, a preto bolo na ňom, aby uniesol dôkazné bremeno tvrdenia, nakoľko zákon pri právnom úkone uznania dlhu existenciu dlhu predpokladá, kým nie je preukázaný opak a v takom prípade nepriaznivé následky dôkazného bremena nesie žalovaný.

3. K zastaveniu konania v časti prevyšujúcej sumu vo výške 12.030,43 Eur došlo na základe žalovaným vznesenej námietky premlčania, ktoré súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní, ktoré bolo vypracované dňa 15.03.2002 (ďalej len „Potvrdenie“), pričom premlčacia lehota začala plynúť najneskôr 01.06.2002 a uplynula dňa 01.06.2005. Súd prvej inštancie vychádzal z rozdielu medzi sumami 380.090,35 Sk a 362.428,86 Sk, t. j. 17.661,49 Sk (586,25 Eur) ako premlčanej časti, na ktorú sa vzťahovala všeobecná trojročná premlčacia lehota. V súvislosti s námietkou premlčania vznesenou žalovaným na sumu vo výške 12.030,43 Eur obsiahnutú v Uznaní dlhu súd prvej inštancie uviedol, že na ňu vzťahoval právny režim 10-ročnej premlčacej lehoty, kedy plynutie premlčacej lehoty začalo dňa 01.11.2001 a žalobný návrh bol podaný na súd dňa 05.03.2010 v zákonnej lehote. Vzhľadom na to, že sa žalovaný s plnením peňažného dlhu dostal do omeškania, súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 15,50 % p. a. od 01.01.2002, následný deň, kedy mal žalovaný plniť v prospech žalobcu na základe Uznanie dlhu.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 12. apríla 2018, č. k. 1Cob/211/2016-443, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zaväzujúcej časti potvrdil s tým, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd sa po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie s týmto ako vecne správnym v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 C. s. p. stotožnil a skonštatoval, že súd prvej inštancie v napadnutej zaväzujúcej časti dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Odvolací súd v rámci napadnutého rozhodnutia poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa zaväzujúcej časti, ktoré považoval za vecne správne a v súlade s ust. §220 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie posúdil, že písomné Uznanie dlhu vystavené žalovaným spĺňa náležitosti vyžadované v ust. § 588 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva vyvrátiteľná právna domnienka o existencii dlhu k okamihu uznania. Podstatu pre daný spor odvolací súd kvalifikoval skutočnosť, že žalovaný svoje tvrdenie o neexistencii dlhu, prípadne o zániku dlhu, žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal. Pokiaľ finančné prostriedky neboli ku dňu skončenia správy žalovaným prevedené na zriadený účet vlastníkov bytov, ostal tento záväzok ako nárok vlastníkov bytov na ich prevod. V súvislosti s týmto konaním odvolací súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. septembra 2012, č. k. 2Co/449/2011-271, a rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4. júna 2015, č. k. 9Co/468/2012-668, v ktorých boli totožné strany sporu a predmet sporu bol obdobný. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v odvolaní neuviedol také relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali alebo vyvracali záver súdu prvej inštancie o (čiastočnej) opodstatnenosti nároku žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zaväzujúcej časti potvrdil.

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (v dovolaní na str. 3, 5, 35 a 39) a ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (v dovolaní na str. 10 a 23).

7. Dovolateľ namieta, že nesprávny procesný postup súdov oboch inštancií a ich nesprávne právne posúdenie vo veci spočívajú v tom, že nediferencovali medzi druhovo odlišnými peňažnými

prostriedkami ROUBF (rezerva na rekonštrukciu, opravu a údržbu bytového fondu) a FPÚO (fond prevádzky a údržby bytov), prostriedky ROUBF (uznanie dlhu zo dňa 08.10.2001 sa týkalo peňažných prostriedkov ROUBF so stavom k 31.12.2000, teda 10 mesiacov predtým, než došlo ku skončeniu správy domu dovolateľom ako správcom 31.10.2001), a nie FPÚO. Dôvod uznania dlhu podľa § 16 ods. 7 ZVB sa nevzťahuje na „správcu“ ako povinnú osobu podľa citovaného zákonného ustanovenia, ale povinnosť vlastníka (prenajímateľa) družstevného bytu (nebytového priestoru) v dome, a preto vo vzťahu k § 558 Občianskeho zákonníka takto formulovaná údajná povinnosť správcu ako zákonný dôvod neobstojí, je nelegálna (nelegitímna), neexistovala.

8. Žalovaný ako prenajímateľ (vlastník) družstevných bytov a nebytových priestorov nevykonal vzájomné vyrovnanie prostriedkov ROUBF, čo bolo podľa jeho názoru v súlade so zákonom kogentne ustanoveným postupom v zmysle ust. § 16 ZVB. V konaní na súde prvej inštancie ani odvolacom súde podľa žalovaného nebolo preukázané rešpektovanie ZVB (zákona o vlastníctve bytov) v súvislosti s prostriedkami ROUBF, vzájomné vyrovnanie ktorých v individuálnych zmluvách o prevode vlastníctva bytov v dome (v ktorom nie sú nebytové priestory v zmysle § 2 ZVB) limituje legálnosť uznania dlhu tak z vecného (obsahového) hľadiska ako aj z časového. Byty v dome boli prevádzané novým vlastníkom postupne, nie všetky naraz - čo je objektívna realita nekonštatovaná odvolacím súdom ani súdom prvej inštancie, ktoré pochybili pri zisťovaní skutkového stavu súdenej veci, keď ani neuviedli, že všetky byty v dome neboli prevedené novým vlastníkom ku dňu podania žaloby (3 byty v dome z 32) a dva byty v dome dokonca ani t. č. ako to preukazuje LV zo dňa 04.06.2018.

9. Žalovaný vytyka odvolaciemu súdu, že svoju pozornosť neupriamil na samotnú žalobu, ktorá úplne a pravdivo neopísala právne rozhodné skutočnosti a skutkové okolnosti predmetnej veci, a tým nerešpektovala základné princípy Civilného sporového poriadku. Výhrady žalovaného voči žalobnému návrhu nezohľadnené odvolacím súdom a procesné pochybenia odvolacieho súdu spadajú podľa žalovaného pod dovolacie dôvody v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Zásadným problémom žaloby a ňou požadovaného zaplataenia istiny je, že túto sumu žaloba druhovo nedefinovala ako konkrétne peňažné prostriedky ROUBF, na ktoré sa viaže Uznanie dlhu, a ani FPÚO, ktorých sa týka Potvrdenie. Vzhľadom na to, že v žalobe výslovne nie je žalovaná istina druhovo definovaná (prostriedky ROUBF alebo FPÚO), je z hľadiska jej druhového definovania podľa ZVB vágna. Žalovaná istina je síce numericky zhodná s čiastkou FPÚO uvedenou v Potvrdení, ale číselne nekorešponduje so sumou v Uznaní dlhu. Okrem iného žalovaný namietol aj porušenie princípu neustrannosti súdu, rovnosti strán sporu a vykonania dokazovania spolu s hodnotením dôkazov. Nerešpektovanie základných princíпов Civilného sporového poriadku sa podľa žalovaného vzťahuje aj na posúdenie neplatnosti Uznanie dlhu ako právneho úkonu v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa žalovaného je uznanie dlhu absolútne neplatným právnym úkonom.

10. Procesné pochybenie odvolacieho súdu žalovaný vidí aj v tom, že si odvolací súd osvojil tvrdenie v úvodnej časti Potvrdenia, kde je ako osoba konajúca za žalovaného na základe Mandátnej zmluvy zo dňa 15.02.2001 (ďalej len „Mandátna zmluva“) uvedený žalobca ako mandatár. Takéto zastúpenie podľa žalovaného nie je platne možné a súd prvej inštancie sa s tým vôbec nevysporiadal, pričom odvolací súd tento názor nekriticky prevzal. Na základe tejto vady Potvrdenia žalovaný potvrdenie kvalifikoval ako nultné.

11. S poukazom na ust. § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný argumentoval, že dokazovanie musí súd vykonať zákonom ustanoveným spôsobom podľa § 185 a nasl. C. s. p., pričom hodnotenie dôkazov je kogentne regulované § 191 ods. 1 C. s. p. Žalovaný zdôraznil, že zákonnou povinnosťou súdu je starostlivo prihliadať na všetko, čo počas konania vyšlo najavo (aj na to, čo strany sporu uviedli do 30.06.2016), avšak žalovaný má za to, že v predmetnej veci sa tak nestalo. Odvolací súd podľa žalovaného nielen, starostlivo neprihliadal na všetko, čo počas konania vyšlo najavo, ale aj ignoroval v súdnom spise založené listinné dôkazy, ktoré súd prvej inštancie ani nevykonal. Súd prvej inštancie ignoroval rozhodnutia odvolacieho súdu 6Co/722/2013, 5Co/71/2011, 4Co/156/2012, na ktoré poukazoval žalovaný a nezohľadnil ani uznesenia Najvyššieho súdu ním uvádzané dňa 28.02.2018 pred súdom prvej inštancie, rovnako tak ignoroval aj uznesenie odvolacieho súdu - Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.10.2017, sp. zn.: 5Co/469/2013-643. V otázke premlčania mal žalovaný snahu upriamiť pozornosť na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.04.2015, sp. zn.: 3Cob/373/2013-269, ktoré bolo známe súdu prvej inštancie (samosudcovi, ktorý konal v obidvoch súdnych sporoch) a bolo pre žalovaného nepochopiteľné, prečo sa ním neriadil vo všeobecnosti. Do

pozornosti žalovaný dal aj uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 23.02.2011, sp. zn.: 3Cob/319/2010, podľa ktorého operatívna evidencia nie je dôkazom preukazujúcim reálnu sumu peňažných prostriedkov (z dôvodu existencie nedoplatkov). Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.05.2013, sp. zn. 7Cdo/136/2013, podľa ktorého favorizácia inej právoplatne skončenej veci nemá v podmienkach SR všeobecnú (precedenčnú) záväznosť a v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR ani faktickú záväznosť pre iné, podobné (právne zhodné) prípady prejednávané a rozhodované súdmi. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze IV. ÚS 49/2006 uviedol, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu (čo sa v celom rozsahu vzťahuje aj na Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd), o tej istej právnej otázke za identickej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť je ústavne neudržateľná (napr. PL ÚS 21/2000, PL ÚS 6/2004, III. ÚS 328/2001).

12. Okrem iného žalovaný pochybenie odvolacieho súdu videl v tolerovaní nevykonania LV ako listinného dôkazu spôsobom v zmysle ust. § 129 ods. 1 O. s. p. ani Zmluvy o výkone správy v znení jej dodatku podľa ust. § 120 a nasl. O. s. p., resp. 204 C. s. p. Vykonaním Zmluvy o výkone správy ako aj jej dodatku by súd prvej inštancie zistil, že táto nebola platne schválená, nakoľko ju nepodpísala nadpolovičná väčšina (17) vlastníkov bytov v bytovom dome a rovnako tomu bolo aj v prípade dodatku k Zmluvy o výkone správy, ktorý žalovaný ako vlastník 11 bytov v bytovom dome nepodpísal.

13. Žalovaný zastáva názor, že odvolací súd vzhľadom na Zmluvu o výkone správy v jej platnom znení nesprávne právne posúdil splnenie podmienok konania v súvislosti s aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu ako nového správcu. Bez platnej Zmluvy o výkone správy korešpondujúcej v celom rozsahu kogentným ustanoveniam § 6 a nasl. ZVB, nie je daná ani pasívna vecná legitímácia žalovaného ako správcu pre vlastníkov bytov v dome v súdnej veci. Imanentnou súčasťou tak občianskeho súdneho (ako aj civilného sporového) konania kedykoľvek počas konania je prihliadať na to, či sú splnené procesné podmienky.

14. V súvislosti s Uznáním dlhu žalovaný uviedol, že zákonná povinnosť správcu podľa ust. § 16 ods. 7 ZVB v rozhodnom čase 31.12.2000 (dňu ku ktorému je dlh uznaný) ani ku dňu vystavenia Uznania dlhu (08.10.2001), ani v inom čase (tak predtým ako aj potom až do skončenia správy pre dom) neexistovala. Neexistencia uznaného záväzku (dlhu) čo do jeho výšky, ktorá nebola kvalifikovaným a zákonom kogentne ustanoveným postupom (§ 16 ods. 7 ZVB) vôbec zisťovaná a zistená v jednotlivých zmluvách o prevode vlastníctva bytov v dome. Od prvého prevodu bytu v dome, až do 31.12.2000 (dňa Uznania dlhu), kedy z celkového počtu 32 bytov v dome bolo podľa časovo aktuálneho LV a zoznamu prevedených bytov zo žalovaného ako bytového družstva, prenajímateľa a vlastníka prevádzaných bytov v dome len 13 bytov, tzn. menej ako ich 1/2.

15. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa žalovaného presvedčivé, je založené na ničím nepreukázaných skutočnostiach, ktoré sú len predstierané, nelegálne a právne neakceptovateľné. Odvolací súd nerešpektoval ust. § 387 ods. 4 ostatnú vetu C. s. p. a v odôvodnení svojho rozsudku sa nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalovaného, uvádzanými v odvolaní. Rozsudok odvolacieho súdu preto žalovaný považuje za nepreskúmateľný. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, ktorú povinnosť odvolací súd nerešpektoval.

16. Zostava výsledkov ročného vyúčtovania bytov za rok 2000 (stav k 31.12.2000) menovite po jednotlivých bytoch v dome preukazovala (dokladovala) stav nedoplatkov v dome vo výške - 171.716,- Sk, čo bez ďalšieho neguje (deroguje) Uznanie dlhu, čo do výšky ním uznaného dlhu (záväzku) žalovaného ako dlžníka okrem 1 bytu č. 43 v dome, na všetkých ostatných viazli nedoplatky za rok 2000, ako to dokladuje uvedená zostava založená v súdnom spise. Aj príloha č. 29 k znaleckému posudku Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity Bratislava (č. l. 197) neguje Uznanie dlhu tým, že preukazuje ničím nepodloženú disproporciu (celkový rozdiel 171.349,48 Sk) fondových prostriedkov k 01.01.2000 (169.480,17 Sk) oproti ich stavu k 31.12.1999 (- 1.869,31 Sk), čo odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezohľadnil.

17. Odvolací súd tým, že akceptoval Uznanie dlhu a Potvrdenie, a preto potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, naplnil tak skutkovú podstatu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. Zarážajúce je, že identicky ako súd prvej inštancie ani odvolací súd nebol v stave legitímne posúdiť Uznanie dlhu a Potvrdenie podľa § 187 ods. 1 C. s. p. ako

nelegálne listinné dôkazy.

18. V rozhodnom čase Uznania dlhu k 31.12.2000, kedy bol dlh uznaný žalovaným ako údajným dlžníkom, bolo zo žalovaného ako pôvodného vlastníka prevádzaných bytov v dome (prevádzajúceho, predávajúceho) prevedených 13 bytov novým vlastníkom bytov v dome. Inak povedané z celkového počtu 32 bolo novým vlastníkom prevedených len 13 bytov v dome, čo predstavuje 40,62 % z ich celkového počtu 32. Zmluva o výkone správy v jej úplnom znení nie je platne schválená a podpísaná nadpolovičnou väčšinou (17) vlastníkov bytov v dome, čo je podmienkou pre jej právnu perfektnosť.

19. Žalovaný upozornil na ustanovenie § 6 ZVB, podľa ktorého výkon správy môže byť vykonávaný výlučne podľa ZVB, a nie podľa Obchodného zákonníka (ako k tomu na základe Mandátnej zmluvy uzavretej podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka preukázateľne, protiprávne došlo). Podľa § 3 ZVB na vzťahy ktoré nie sú výslovne upravené ZVB sa subsidiárne aplikuje Občiansky zákonník.

20. Pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. subsumujeme nesprávny procesný postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 1 C. s. p., kedy odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je výrok vecne správny, na čo v predmetnej veci nebol podľa žalovaného daný dôvod.

21. K vypovedacej hodnote Potvrdenia o tom, ktorých konkrétnych vlastníkov bytov v dome sa týka, resp. na aký počet vlastníkov bytov v dome sa vzťahuje, žalovaný uviedol, že podľa neho absentuje. Potvrdenie má byť (je) listinným dôkazom, na ktorom je založený nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny. Podporne je možné z číselných údajov (výšky žalovanej istiny) ustáliť, že táto má základ v Potvrdení, a nie v Uznaní dlhu zo dňa 08.10.2001 ku dňu 31.12.2000 a peňažným prostriedkom ROUBF.

22. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý považuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade so zákonom. Skutočnosť, že sa žalovaný s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, podľa žalobcu sama o sebe nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Podľa žalobcu nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu a jej návrhu nevyhovie. Dovolacie dôvody, na ktoré poukazuje v dovolaní žalovaný, nie sú podľa žalobcu také, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania, preto navrhol dovolanie odmietnuť alebo ako nedôvodné zamietnuť. Žalobca je toho názoru, že žalovaný v dovolaní len obširne opakuje argumentáciu, ktorá ignoruje základné právne vzťahy strán sporu, resp. vlastníkov, ktorých žalobca v tomto konaní ako správca zastupuje, a žalovaného ako bývalého správcu. Žalobca trvá na tom, že sa súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom vysporiadali s argumentáciou žalovaného a svoje právne závery riadne odôvodnili. Žalobca taktiež poukázal na právoplatne skončené súdne konania, v ktorých bolo rozhodnuté v prospech žalobcu, a to sp. zn. 9Co/368/2014, 9Co/370/2014, 9Co/468/2012, 14Co/694/2013, 9Co/327/2014, 14Co/617/2013.

23. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.04.2018, sp. zn. 6Co/645/2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.06.2018, sp. zn. 4Cdo/22/2016, v ktorých bolo rozhodnuté v prospech žalovaného a súdy vychádzali z platnej právnej úpravy v rozhodnom čase skončenia správy žalovaným (r. 2001), kedy neexistovala povinnosť končiaceho správcu prevodu zostatku majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov v príslušnom bytovom dome na účtoch v banke novému správcovi zavedená novelou ZVB s účinnosťou od 01.07.2004.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ a f/ C. s. p.).

25. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

26. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

28. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

29. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

30. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

31. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobo je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

32. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

33. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje v prvom rade z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

34. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

35. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

36. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol

spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

37. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

38. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ za vadu konania, ktorou mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že podľa neho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., považuje to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a ani rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie a pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie spolu s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu považuje dovolateľ za nepreskúmateľné, neodôvodnené, ničím nepodložené, vychádzajúce z minimálneho množstva podkladov a dôkazov, zo skutočností tvrdených žalobcom a nereaguje na žiadne podstatné skutočnosti tvrdené žalovaným a dôkazy ním predložené.

39. K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej dohovor) a čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (napr. II ÚS 383/06).

40. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

41. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko zo dňa 29. apríla 1993, séria A. č.254-B, s.49, § 30).

42. Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. v spojení s ust. § 234 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdov, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo sporovým stranám dovoliť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

44. Ust. § 220 ods. 2 C. s. p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (ust. § 378 C. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Avšak aj odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí sporové strany jednoznačne presvedčiť o správnosti záverov súdu a rovnako v prípade kontroly správnosti rozhodnutia musí odôvodnenie rozsudku slúžiť na objasnenie dôvodov konkrétneho rozhodnutia súdu.

45. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a

použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

46. K neprimerane rozsiahlej a tým pádom aj zmätočnej argumentácii žalovaného dovolací súd uvádza, že sa jedná v podstatnej miere o opakujúce sa námietky, na ktoré žalovaný poukazoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a rovnako aj v podanom odvolaní.

47. Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že súd prvej inštancie sa s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vysporiadal vykonaním dôkazu, a to Zmluvou o výkone správy č. 137/2001. Uzavretím Zmluvy o výkone správy došlo k ukončeniu správy bytového domu žalovaným, na základe čoho súd prvej inštancie skonštatoval pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného. S prihliadnutím na uvedené je zřejmé, že súd prvej inštancie skúmal procesné podmienky predmetného sporového konania.

48. K namietanému nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu v súvislosti s nediferencovaním medzi druhovo odlišnými peňažnými prostriedkami ROUBF a FPÚO dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého jednoznačne vyplýva, že Uznanie dlhu preukazuje existenciu výšky dlhu z titulu vzájomného vysporiadania finančných prostriedkov ROUBF a Potvrdenie zase vyúčtovanie FPÚO.

49. S námietkou neplatnosti Potvrdenia, ktoré v mene žalovaného podpísal žalobca sa súd prvej inštancie vysporiadal prostredníctvom Mandátnej zmluvy, ktorú medzi sebou uzavrel žalovaný v postavení mandanta a žalobca v postavení mandatára. Mandátnu zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako vnútorný vzťah medzi žalovaným a žalobcom, ktorý nemal vplyv na zmluvný vzťah žalovaného a samotných vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Dovolací súd k vzťahu medzi žalobcom a žalovaným založeným na základe Mandátnej zmluvy uvádza, že žalobca v mene žalovaného vykonával správu bytového domu, a teda uskutočňoval rôzne právne úkony. Z uvedeného dôvodu potom nie je zřejmé, prečo žalovaný namieta len žalobcom podpísané Potvrdenie a založenie účtu v banke, avšak ostatné žalobcom uskutočnené právne úkony v mene žalovaného, žalovaný nenamietal. Pokiaľ žalovaný tvrdí neplatnosť Mandátnej zmluvy z dôvodu, že správu bytového domu bolo možné vykonávať výlučne na základe zmluvy o výkone správy podľa ZVB, a nie Mandátnej zmluvy podľa Obchodného zákonníka, tak tejto skutočnosti si bol žalovaný vedomí aj v čase uzavretia samotnej Mandátnej zmluvy. V takom prípade možno usúdiť, že žalovaný účelovo uskutočňoval právne úkony, napr. uzavretie Mandátnej zmluvy, o ktorých vedel, resp. sa domnieval, že sú v rozpore so zákonom.

50. V prípade žalovaným tvrdenej neexistencie dlhu v Uznaní dlhu, dovolací súd odkazuje na rozsudok súdu prvej inštancie, kde tento uviedol, že pri právnom úkone uznania dlhu zákon existenciu dlhu prezumuje, a je teda povinnosťou toho, kto sa neexistencie takto uznaného dlhu dovoláva, aby uniesol dôkazné bremeno tvrdenia, a tým preukázal opak. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, čo malo pre neho za následok neúspech v spore. Žalovaný nevykonal vzájomné vyrovnanie prostriedkov ROUBF, čo bolo podľa jeho názoru v súlade so zákonom a odvolal sa pritom na ust. § 16 ods. 7 ZVB. Takýto postup žalovaného ako aj jeho tvrdenie o neexistencii dlhu nekorešponduje s uskutočnením právneho úkonu, ktorým je Uznanie dlhu a spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti.

51. V spore napokon malo dôjsť k porušeniu právnej istoty žalovaného aj tým, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie), nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnili svoje rozhodnutia. Dovolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie) zistil, že obe rozhodnutia spĺňajú kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojoľné).

52. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery pritom dostatočne ozrejmlil. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

53. Odvolací súd sa plne stotožnil s týmto záverom súdu prvej inštancie a zdôraznil, že žalovaný svoje tvrdenie o neexistencii dlhu, prípadne o zániku dlhu žiadnym relevantným spôsobom v konaní nepreukázal. Zároveň bol žalovaný podľa odvolacieho súdu povinný vydať vlastníkom bytov v dome

nevyčerpané finančné prostriedky po ukončení správy ich domu, v prípade ak tieto neboli ku dňu skončenia správy žalovaným prevedené na zriadený účet vlastníkov bytov, inak tento záväzok zostal ako nárok vlastníkov bytov na ich prevod.

54. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej inštancie), ktorým súd vykonal dokazovanie nedostatočne. K ďalšiemu odopretiu práva na spravodlivý proces, podľa dovolateľa došlo tým, že odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým sa len stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie a nezohľadnil žalovaným uvádzanú argumentáciu.

55. K námietke dovolateľa, že dokazovanie bolo podľa jeho názoru odvolacím súdom ako aj súdom prvej inštancie vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy, nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

56. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods.1 C. s. p.). Dovolací súd dodáva, že na pojednávaní konanom dňa 14.04.2016 pred súdom prvej inštancie strany sporu nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, na základe čoho súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie žalobou, Zmluvou o výkone správy, Dodatkom č. 1, prezenčnou listinou, Uznáním dlhu, Potvrdením, výpoveďami sporových strán a účastníkov konania, prednesom právnych zástupcov, oboznámením sa s výpoveďou svedkyne p. Gorekovej, svedka p. Podobu, Mandátnou zmluvou, zmluvami o výkone správy č. l. 448-451 spisu, ako aj ostatným spisovým materiálom. Skutočnosť, že súd prvej inštancie výslovne niektoré z dôkazov obsiahnutých v súdnom spise neuviedol, nemá za následok, že by sa s týmito nezaoberal a nezobral ich v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov do úvahy.

57. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie v merite veci podstatnými otázkami a odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym stotožnil a v jeho podrobnostiach odkázal na jeho odôvodnenie. Dovolací súd oboznámením sa s dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu ani súdu prvej inštancie nedošlo v konaní k vade, ktorá by znemožnila žalovanému realizovať jeho práva, tzn. nedošlo na strane žalovaného k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

58. Dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 C. s. p., tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, jednotlivé časti odôvodnenia a ich obsahová (materiálna) náplň zakladá v súhrne jeho zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie, ohľadom existencie nároku žalobcu na zaplatenie dlhu vyplývajúceho z Uznania dlhu, potvrdil. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

59. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

60. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť

ktorého vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; neoznačí rozhodnutia dovolacieho súdu rozhodované rozdielne; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

61. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p.

62. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky dovolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

63. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní dostatočne nevymedzil právnu otázku a neoznačil ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v tejto súvislosti ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, opačný postup by bol v rozpore s koncepciou právnej úpravy dovolania vyplývajúcej z Civilného sporového poriadku.

64. V prípade dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť a doložiť označením rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

65. Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho povinnosťou: a) konkretizovať právnu otázku riešenú dovolacím súdom, b) uviesť ako ju riešil, a c) označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 22. marca 2018, sp. zn. 2ObdoV/16/2017, bod 47).

66. Uvedené znamená, že povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu je v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru

mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., musí dovolateľ špecifikovať rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých je právna otázka rozhodujúca pre posudzovanú vec riešená rozdielne. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

67. V uvedenej súvislosti poukazuje dovolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3Cdo/6/2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 C. s. p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie.

68. Dovolací súd taktiež poukazuje na to, že rozhodnutie, na ktoré odkazuje žalovaný v dovolaní, sp. zn. 4Cdo/22/2016, Najvyššieho súdu SR bolo rozhodnutie o dovolaní proti zmeňujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, pri ktorom procesnom postupe dovolací súd sa riadil odlišnými procesnými ustanoveniami vtedy platného procesného predpisu (§ 220, § 157 ods. 2 O. s. p., viď ods. 26 rozhodnutia).

69. V predmetnom spore dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ ani c/ C. s. p., tzn. žalovaný v ňom nevymedzil právnu otázku ani ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá by sa vzťahovala na predmetné sporové konanie. Žalovaný argumentoval predovšetkým rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave, ktorý v obdobných konaniach vystupoval ako odvolací súd. S prihliadnutím na vyššie uvedené dovolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutia odvolacieho súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

70. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p., pričom dovolanie žalovaného neobsahuje vyššie uvedené zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ ani c/ C. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalovaného proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

71. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

72. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

